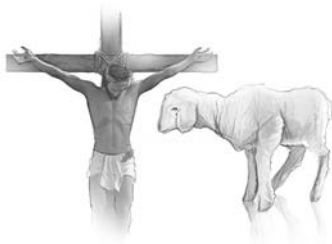

ŚWIĄTYNIA NOWEGO PRZYMIERZA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 5 czerwca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Wj 25,8; Iz 53,4-12; Hbr 10,4; 9,14; 8,1-6; 1 Tm 2,5-6.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hbr 9,15).

W pewien bezksiężycowy wieczór niebo było czarne jak atrament. Franciszek szedł pogrążoną w mroku ulicą. Od dłuższego czasu słyszał kroki za sobą. Ktoś podążał za nim w ciemności. Wtem nieznajomy dogonił go i zawołał:

— Franciszek, drukarz?

— Tak, to ja. A skąd pan mnie zna?

— No cóż, nie znam pana. Znam bardzo dobrze pańskiego brata, więc nawet w mroku pańskie zachowanie, sposób chodzenia i sylwetka tak mi go przypomniały, że uznałem, iż musi pan być jego bratem, o którym mi często opowiadał.

To zdarzenie jest dobrą ilustracją prawdy o izraelskiej świątyni i jej obrzędach. Była ona, jak uczy *Biblia*, cieniem, symbolem i obrazem prawdziwej świątyni w niebie. Jednak nawet jako cień i obraz zawierała dość prawdy, by wyraźnie zapowiadać i objawiać to, co było istotą jej przesłania — śmierć i arcykapłańską służbę Chrystusa w niebiańskiej świątyni.

LEKCJA W SKRÓCIE

Dlaczego Bóg polecił Izraelitom zbudować świątynię? Czego świątynia uczy nas o Chrystusie i Jego ofierze? Co Jezus czyni w niebie jako nasz Przedstawiciel?

„Umieszczę też przybytek mój wśród was i dusza moja nie obrzydzi was sobie. Będę się przechadzał wśród was i będę waszym Bogiem, a wy będziecie moim ludem” (Kpł 26,11-12).

Jedno powinno być dla nas oczywiste — tak w *starym* przymierzu, jak i w *nowym* przymierzu — że Pan pragnie bliskiej więzi miłości ze swoim ludem. Tak naprawdę przymierza w zasadzie pomagają tworzyć *reguły* dla tej więzi.

Więź jest ważna w przymierzu w każdym czasie i kontekście. Ale aby więź mogła istnieć, muszą występować łączność, nawiązywanie wzajemnych kontaktów i porozumienie, zwłaszcza w przypadku grzesznych, błędzących i wątpliwych ludzi. Pan, wiedząc to, zaczął objawiać się nam w taki sposób, abyśmy mimo ograniczeń wynikających z upadłego człowieczeństwa mogli nawiązać z Nim prawdziwą więź.

Przeczytaj Wj 25,8 — nakaz Boga skierowany do Izraelitów, by zbudowali Mu świątynię. Jak Bóg uzasadnił to polecenie?

Odpowiedź na to pytanie przywodzi na myśl inne pytanie:

— Dlaczego Pan zapragnął zamieszkać pośród swego ludu?

Prawda jest zawarta w dwóch wersetach zacytowanych powyżej, a będących przedmiotem studium dzisiejszej części lekcji. Zwróć uwagę, że Pan postanowił umieścić swój *przybytek* między Izraelitami. Następnie zapewnił ich, że *nie obrzydzi* ich sobie. Powiedział też, że będzie się *przechadzał* wśród nich i będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem (zob. Kpł 26,11-12). Przyjrzyj się słowom występującym w tych wersetach. Wyraźnie wynika z nich, że chodzi o rodzaj wzajemnej więzi.

Poświęć kilka minut na przestudiowanie Kpł 26,11-12 i Wj 25,8. Napisz, jak różne składniki tych wersetów składają się na to, iż Pan pragnie więzi ze swoim ludem.

Zwróć uwagę na słowa Boga:

— „Dusza moja nie obrzydzi was sobie” (Kpł 26,11).

Co w samej świątyni dostarcza środków, dzięki którym upadli i grzeszni ludzie mogą pogodzić się z Panem, uzyskując Jego akceptację, oraz dlaczego jest to tak ważne dla istnienia przymierza?

W czasach starotestamentowych wyznaczonym przez Boga sposobem, w jaki grzesznik mógł pozbyć się grzechu i winy, było złożenie ofiary ze zwierzęcia. Izraelski system ofiarny został opisany w rozdziałach od 1. do 7. *Księgi Kapłańskiej*. Starannie opisano tam sposób użycia krwi różnego rodzaju ofiar. Rola krwi w obrzędach ofiarnych jest jedną ze szczególnych cech izraelskiego systemu ofiarnego.

Człowiek, który zgrzeszył, wskutek czego złamał więź przymierza i regulując ją prawo, mógł zostać w pełni przywrócony do wspólnoty z Bogiem i ludźmi, dostarczając zwierzę jako zastępczą ofiarę. Ofiary z ich obrzędami były wyznaczonym przez Boga środkiem oczyszczenia z grzechu i winy. Były one ustanowione w celu oczyszczenia grzesznika, przeniesienia grzechu i winy na świątynię przez pokropienie krwią oraz odnowienie jedności i pełnej wspólnoty przymierza skruszonego grzesznika z osobowym Bogiem, Zbawicielem.

Jak wyrażone powyżej myśli pomagają nam udzielić zrozumiałej odpowiedzi na pytania pod koniec wczorajszej części lekcji?

Jakie prorocze znaczenie miały ofiary składane ze zwierząt? (Zob. Iz 53,4-12; Hbr 10,4).

Starotestamentowy system ofiarny był ustanowionym przez Boga środkiem służącym uwolnieniu grzesznika od grzechu i winy. Złożenie ofiary zmieniało stan grzesznika z winnego i zasługującego na śmierć na tego, który otrzymał przebaczenie i został przywrócony do bosko-ludzkiej więzi przymierza. Ale ofiary ze zwierząt miały także prorocze znaczenie. W końcu żadne zwierzę nie mogło być rzeczywistą ofiarą jako zadośćuczynienie za grzech i winę ludzkości. Paweł napisał bowiem: „Jest bowiem rzeczą niemożliwą, aby krew wołów i kozłów mogła gładzić grzechy” (Hbr 10,4). Tak więc ofiary ze zwierząt miały skłaniać do oczekiwania na przyjście bosko-ludzkiego Sługi Bożego, który jako ofiara umrze za grzechy świata. W taki sposób grzesznik otrzymuje przebaczenie i zostaje przyjęty przez Pana, a podstawa przymierza zostaje utwierdzona.

Postaw się w sytuacji kogoś, kto żył w czasach starotestamentowych, gdy w świątyni składano zwierzęta w ofierze. Pamiętając o tym, jak ważne były zwierzęta w ówczesnej gospodarce, kulturze i sposobie życia, czego ofiary miały nauczyć ludzi o kosztach grzechu?

„[Chrystus] wydał samego siebie za grzechy nasze, aby nas wyzwolić z terażniejszego wieku złego według woli Boga i Ojca naszego” (Ga 1,4).

Nie ulega wątpliwości, że jednym z najważniejszych (jeśli nie najważniejszym) tematów *Nowego Testamentu* jest to, że Jezus Chrystus umarł jako Ofiara za grzechy świata. Ta prawda jest podstawą planu zbawienia. Wszelka teologia, która zaprzecza pojednaniu przez krew Chrystusa, zaprzecza też zasadniczemu przesłaniu chrześcijaństwa. Bez przelania krwi Chrystusa nie ma zbawienia.

Zastanów się nad werselem będącym podstawą rozważań podczas dzisiejszej części lekcji i odpowiedz na pytania: Czy Jezus dobrowolnie zgodził się umrzeć? Za kogo umarł? Czego dokonał przez swoją śmierć?

Zastępcza ofiara jest kluczem do zrozumienia całego planu zbawienia. Jako ludzie zasługujemy na śmierć z powodu naszych grzechów. Jednak z miłości do nas Chrystus „wydał samego siebie za grzechy nasze” (Ga 1,4). Umarł śmiercią, na którą my zasługiwaliśmy. Śmierć Chrystusa jako Zastępcy Grzeszników jest wielką prawdą, z której wypływają wszystkie inne prawdy. Nasza nadzieja na odrodzenie, wolność, przebaczenie i życie wieczne w raju opiera się wyłącznie na dziele dokonanym przez Jezusa — Jego ofiarowaniu się za nasze grzechy. Bez tego nasza wiara byłaby bez znaczenia. Nasza religijność byłaby równie bezużyteczna jak pogańskie bałwochwalstwo. Zbawienie jest możliwe wyłącznie przez krew Chrystusa.

Przeczytaj Mt 26,28; Ef 2,13; Hbr 9,14; 1 P 1,19. Co mówią te wersety o krwi? Jaką rolę odgrywa krew w planie zbawienia?

„Nie jest wolą Boga, byście byli nieufni i dręczyli swą duszę obawą, iż On nie przyjmie was, bo jesteście grzeszni i niegodni. (...) Możecie powiedzieć: — Wiem, że jestem grzesznikiem. Właśnie dlatego potrzebuję Zbawiciela. (...) Nie mam zasług ani dobroci, które mogłyby mi zaskarbić zbawienie, ale przedkładam Bogu pojednawczą krew Nieskalanego Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata. To jedyne, co mogę przedłożyć”⁵⁹.

Zastanów się nad powyższym cytatem. Przepisz go własnymi słowami jako osobiste wyznanie swojej wiary. Wyraź własne obawy i lęki, a następnie napisz, czym są dla ciebie wskazane przez Boga obietnice. Jaką nadzieję pokładasz we krwi nowego przymierza?

⁵⁹ Ellen G. White, *The Faith I Live By*, Waszyngton 1958, s. 102.

Najwyższy Kapłan nowego przymierza ŚRODA — 9 czerwca

Ziemska świątynia, w której Bóg zamieszkał ze swoim ludem, była przede wszystkim miejscem składania ofiar ze zwierząt. Ale dany obrzęd świątynny nie kończył się na złożeniu ofiary. Kapłan służył następnie przy pomocy krwi w świątyni na rzecz grzesznika *po tym, jak ofiara została zabita*.

Wszystkie te obrzędy świątynne były jedynie cieniem i symbolem tego, co Chrystus w przyszłości uczyni dla ludzkości. Podobnie jak to było z symboliką obrzędów służby świątynnej, która to służba nie kończyła się na śmierci zwierzęcia, tak i dzieło Chrystusa dla nas nie zakończyło się Jego śmiercią na krzyżu.

Przeczytaj Hbr 8,1-6. Módl się o zrozumienie tych wersetów. Proś Pana, by pomógł ci pojąć, co wyrażają i dlaczego jest to dla nas ważne. Napisz przesłanie tych wersetów własnymi słowami. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć nowe przymierze?

.....

.....

.....

Jak istniała ziemska świątynia, kapłaństwo i służba w starym przymierzu, tak istnieje niebiańska świątynia, niebiańskie kapłaństwo i niebiańska służba w nowym przymierzu. To, co było jedynie symbolem, obrazem i cieniem (zob. Hbr 8,5) w starym przymierzu, jest rzeczywistością w nowym przymierzu.

Zamiast zwykłych zwierząt — pozbawionych ze swej natury norm moralnych — mamy bezgrzesznego Jezusa. Zamiast krwi zwierząt mamy krew Jezusa. Zamiast świątyni zbudowanej przez ludzi mamy świątynię i prawdziwy przybytek, „który zbudował Pan, a nie człowiek” (Hbr 8,2). Zamiast grzesznych i błędzących kapłanów mamy Jezusa jako Najwyższego Kapłana pełniącego służbę dla nas. Pamiętając o tym, zastanów się nad słowami Pawła: „To jakże my ujdziemy cało, jeżeli zlekceważymy tak wielkie zbawienie?” (Hbr 2,3).

Pomyśl o tym, że Jezus wiódł bezgrzeszne życie dla nas, umarł dla nas, a obecnie w niebie pełni służbę w świątyni dla nas. Wszystko to było konieczne, by zbawić nas od straszliwych ostatecznych skutków grzechu. Opowiedz o tym komuś, kto jeszcze o tym nie słyszał. Przygotuj też własną krótką lekcję biblijną na podstawie dzisiejszego studium.

.....

.....

Przeczytaj uważnie Hbr 9,24 w kontekście, w którym występuje ten werset — objaśnienia dotyczącego niebiańskiej służby Chrystusa po Jego ofiarnej śmierci poniesionej za nas. Choć na ten temat można dużo mówić, skupimy się na ostatnim fragmencie wersetu, gdzie jest mowa o tym, że Chrystus wstawia się teraz za nami przed obliczem Boga.

Pomyśl, co to znaczy. My, grzeszni i upadli ludzie, którzy w mgnieniu oka zostalibyśmy strawieni blaskiem chwały Bożej — bez względu na to, jak źli byliśmy i jak rażąco pogwałciliśmy święte prawo Boże — mamy Kogoś, kto wstawia się przed obliczem Boga *za nami*. Mamy Przedstawiciela, który stoi przed Ojcem w naszym imieniu. Pomyśl, jak miłującą, przebaczącą i akceptującą osobą był Chrystus, żyjący na ziemi. I oto ten sam Chrystus jest obecnie naszym Pośrednikiem w niebie!

To jest inna część dobrej nowiny. Jezus nie tylko zapłacił karę za nasze grzechy, zanosząc je z sobą na krzyż (zob. 1 P 2,24), ale obecnie stoi przed obliczem Boga jako Pośrednik między niebem a ziemią, między ludzkością a Bogiem.

To ma głęboki sens. Jezus jako zarówno Bóg, jak i człowiek (bezzgrzeszny i doskonały człowiek) jest jedynym, który może wypełnić utworzoną przez grzech przepaść między ludzkością a Bogiem. Najważniejsze, co należy w tym zapamiętać (obok wielu innych faktów), jest to, że istnieje Człowiek, który jest w stanie utożsamiać się z naszymi doświadczeniami, cierpieniami i pokusami (zob. Hbr 4,14-15) i który reprezentuje nas przed Ojcem.

„Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który siebie samego złożył jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie” (1 Tm 2,5-6). W jakich dwóch rolach przedstawia Jezusa ten werset i jak role te zostały przedstawione w obrzędach ziemskiej służby świątynnej?

Dobłą nowiną nowego przymierza jest to, że teraz — dzięki Jezusowi — skruszeni grzesznicy mają Kogoś, kto reprezentuje ich w niebie przed Ojcem. Mają Kogoś, kto zdobył dla nich to, czego nigdy nie byliby w stanie zdobyć sami — doskonałą sprawiedliwość, jedyną sprawiedliwość, jaka jest w stanie ostać się przed obliczem Boga. Jezus z tą doskonałą sprawiedliwością — potwierdzoną przez Jego życie pełne cierpienia (zob. Hbr 2,10) — stoi przed Bogiem, ubiegając się dla nas o przebaczenie grzechu i wyzwolenie z jego mocy, gdyż bez tego wstawiennictwa nie mamy żadnej nadziei, ani dzisiaj, ani podczas sądu.

Módl się, rozmyślając nad tym, że Człowiek — ktoś, kto doświadczył kuszenia — stoi przed Bogiem w niebie jako Pośrednik w imieniu ludzkości. Co to oznacza dla ciebie osobiście? Jaką nadzieję i jakie pocieszenie daje ci ta świadomość?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Najwyższy w niebie anioł nie miał mocy, by zapłacić okup za jedną zgubioną duszę. Cherubini i serafini posiadają jedynie chwałę, jaką zostali obdarzeni przez Stwórcę jako Jego stworzenia, a pojednanie człowieka z Bogiem mogło zostać dokonane jedynie przez Pośrednika, który był równy z Bogiem, posiadał atrybuty, które uczciłyby i ogłosiłyby Go godnym wstawiania się u Boga na rzecz człowieka, a także reprezentowania Boga przed upadłym światem. Zastępca i Poręczyciel człowieka musi mieć naturę człowieka i związek z ludzką rodziną, którą miał reprezentować. Jako Boży Ambasador musi mieć udział w boskiej naturze. Musi mieć także związek z Nieskończonym, aby objawiać światu Boga i być Pośrednikiem pomiędzy Bogiem a człowiekiem”⁶⁰.

„Jezus mówi (...):

— Jeśli wyznacie mnie przed ludźmi i ja wyznam was przed Bogiem i świętymi aniołami. Macie być moimi świadkami na ziemi — kanałami przewodzącymi łaskę płynącą dla uzdrowienia świata. A ja będę waszym Przedstawicielem w niebie. Ojciec nie widzi waszego słabego charakteru, lecz widzi was ubranych w moją doskonałość. Ja stanowię przewód, przez który spłyną na was błogosławieństwa niebios. I każdy, kto mnie wyznaje, dzieląc moje poświęcenie dla zgubionych, zostanie uznany za uczestnika chwały i radości odkupionych”⁶¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Przeczytaj Rz 5,2; Ef 2,18; 3,12. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć, że mamy dostęp do Ojca przez Jezusa?

2. Przeczytaj drugi z powyższych cytatów autorstwa Ellen G. White. Zwróć uwagę, jak wyjaśnia ona rolę Pośrednika. Gdy Ojciec patrzy na nas, nie widzi słabego charakteru, ale doskonałość Chrystusa. Zastanów się, co to znaczy, i omów to podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego.

3. Jak na podstawie studium tego tygodnia odpowiedziałbyś na następujące stwierdzenie:

— W porządku; niech będzie, że Chrystus jest w niebiańskiej świątyni. I co z tego? Jak przekłada się to na nasze codzienne życie?

PODSUMOWANIE

System ofiarny starego przymierza został zastąpiony przez nowe przymierze. Zamiast zwierząt składanych w ofierze przez grzesznych kapłanów w ziemskiej świątyni mamy teraz Jezusa, naszą Doskonałą Ofiarę. On reprezentuje nas przed Ojcem w niebiańskiej świątyni, która jest podstawą nowego przymierza i jego obietnic.

⁶⁰ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2016, s. 243.

⁶¹ *Taż, Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 262-263.